

## Arrest

nr. 243 699 van 5 november 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMEN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Adizahi, district Tagab, provincie Kapisa, waar u woonde tot aan uw vertrek uit het land.*

*U hielp vanaf jonge leeftijd uw vader bij de landbouw. Op een bepaald moment raakte uw vader evenwel bevreesd dat de taliban, die de plak zwaaiden in uw district, u zou proberen rekruteren. Hij droeg u daarom op om elders werk te gaan zoeken. U kwam uit bij een bakkerij in de buurt van het districtscentrum. U zou hier uiteindelijk ook zes maanden blijven werken en wonen. Op een bepaald moment kwamen de taliban evenwel langs bij uw vader om hem te zeggen dat u moest stoppen werken*

voor deze bakker, omdat die ook brood aan de politie verkocht. Toen u naar huis terugkeerde bracht uw vader de boodschap over, maar nog voor u goed en wel een besluit kon maken werd u door de taliban gevangengenomen. U kon na een gevangenschap van drie nachten evenwel ontsnappen, en nadat u belde met uw vader van bij een winkelier regelde hij dezelfde dag nog uw vertrek uit het land. U nam eerst de bus naar Nimruz, en zette vervolgens uw reis verder.

U kwam einde 2015 aan in Duitsland, waar u om internationale bescherming verzocht. In 2016 of 2017 kreeg u evenwel een negatieve beslissing, en na nog een tijdje vruchteloos te procederen besloot u elders uw heil te zoeken. U kwam op 4 januari 2019 België binnen, alwaar u op 23 januari 2019 ook om internationale bescherming verzocht. Ter staving van uw relaas legt u een kopie van een taskara voor.

#### *B. Motivering*

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan

aan deze plicht tot medewerking. Er dient namelijk vastgesteld te worden dat u zaken probeerde achter te houden dan wel leugens vertelde over de door u gevoerde namen, uw leeftijd, de datum van uw vertrek uit het land, en de procedure internationale bescherming die u doorlopen hebt in Duitsland. Bovendien zijn er ook sterke aanwijzingen dat u voor uw vertrek uit Afghanistan al enige tijd buiten uw streek van voorgehouden herkomst woonde.

U verklaarde ten eerste voor het Commissariaat-generaal dat de enige door u gevoerde naam S. A. (...) was, en dat u nooit andere namen gebruikt hebt (CGVS p. 3). Uit uw dossier bleek evenwel dat u in Duitsland ook gekend was onder de namen A. S. (...) zadah (...) en A. O. (...), een gegeven waarmee u geconfronteerd werd. U verklaarde dat u in Duitsland “-zadah” aan uw naam had toegevoegd omdat u dat beter vond klinken en dat de naam “O. (...)” u toegewezen werd per vergissing (CGVS p. 3, 4). Evenwel blijkt uit uw Duitse dossier dat de naam A. O. (...) tevens gelinkt was met een andere geboortedatum dan degene die u in België opgaf (17 juni 1995 in plaats van 18 september 1996), wat er op wijst dat het om een geheel gefabriceerde identiteit gaat en niet zomaar een verkeerd verstane naam.

Dit leidt ten tweede tot de vaststelling dat u tevens geen duidelijkheid kon scheppen over uw werkelijke geboortedatum. Geconfronteerd met de vaststelling dat u in Duitsland ook een andere geboortedatum had aangemeten, kon u enkel opperen dat ook hier een vergissing in het spel geweest moest zijn (CGVS p. 4).

Betreffende uw procedure internationale bescherming in Duitsland, valt het ten derde bovendien op dat de informatie die u voor het Commissariaat-generaal verstrekke danig verschilde van hetgeen u in Duitsland ten berde bracht. U verklaarde nochtans dat u in Duitsland hetzelfde relaas naar voren gebracht had als in België (CGVS p. 17), maar dat bleek een leugen te zijn. Zo verklaarde u in Duitsland dat u eigenlijk voor de Afghaanse politie werkte als geheim agent, dat u tijdlang in Kabul en in Mazar-e-Sharif woonde, dat u negen jaar school liep (ondanks uw ongeletterdheid), dat uw ouders en een broer van u die als arts werkte overleden waren, en dat uw enige overlevende familieleden een zus en een oom waren. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u enkel in de boerenstiel en in een bakkerij werkte in uw eigen streek, dat u maar twee jaar naar school ging, dat uw ouders nog in leven zijn en dat u voor het overige nog drie zussen, een jongere broer, een oom en vier tantes had, allen woonachtig in eigen streek (CGVS p. 4, 5, 6, 8, 9). Dat u dergelijk uiteenlopende verklaringen aflegde op al deze vlakken, en het Commissariaat-generaal wou doen geloven dat u in Duitsland en België hetzelfde naar voren bracht, ondermijnt de geloofwaardigheid van hetgeen u verklaart danig. Ofwel hebt u in Duitsland een geheel gelogen relaas naar voren gebracht, ofwel in België, of mogelijk zelfs in beide landen (gezien de elementen waarop infra gewezen is dit laatste het meest waarschijnlijk).

In het licht van de bovenstaande bemerkingen betreffende uw identiteit, leeftijd, en allerhande voorgehouden zaken omtrent uw relaas, familiale achtergrond, woonplaatsen, tewerkstelling etc., is het ten vierde ook belangrijk om aan te stippen dat u om uw verklaringen te ondersteunen slechts een kopie van een taskara kon voorleggen (document 1). Uit informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt dat documenten uit Afghanistan al zeer fraudegevoelig zijn, zeker de met de hand in te vullen taskara's, en fotokopieën kunnen daarenboven steeds onderhevig zijn aan het nodige knip- en plakwerk.

Ook probeerde u ten vijfde de Belgische instanties te misleiden over het moment waarop u Afghanistan verlaten hebt. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken initieel namelijk dat u Afghanistan pas verliet in september 2018 (verklaring DVZ dd. 6 februari 2019, afdeling 10.). Er op gewezen dat evenwel geweten was dat uw vingerafdrukken reeds in 2015 en 2016 werden genomen in Duitsland bij uw verzoek om internationale bescherming daar, ontkende u eerst, om uiteindelijk de schuld in de schoenen van de vraagsteller te schuiven (verklaring DVZ dd. 6 februari 2019, afdeling 24.). Ook dit getuigt van erg weinig samenwerkingszin met de procedure.

Aansluitend bij uw poging om uw eerdere verzoek om internationale bescherming verborgen te houden, lijkt het er ten zesde sterk naar dat u de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen misbruikt om goedschiks of kwaadschiks een verblijfsrecht in Europa te proberen bekomen. U kwam namelijk naar België om internationale bescherming te verzoeken omdat u, na een negatieve beslissing die in beroep bevestigd werd in Duitsland, dacht dat het in daar niets zou worden. En als u in België geen positieve beslissing krijgt, geeft u aan van plan te zijn gewoon elders te blijven proberen (CGVS p. 16, 17). Dit komt neer op een flagrant misbruik van de procedure internationale bescherming, door het uitbuiten van de regels betreffende het verantwoordelijke land voor behandeling van een verzoek om internationale bescherming, zeker gezien het feit dat u in Duitsland en België verschillende namen gebruikte, andere achtergrondinformatie verstrekke en een andere relaas naar voren bracht.

Er zijn ten zevende ook aanwijzingen dat u in Afghanistan gedurende lange tijd buiten uw voorgehouden streek van herkomst woonde. U was namelijk niet of slecht op de hoogte over een aantal markante gebeurtenissen die er plaatsgrepen in de jaren voor uw voorgehouden vertrekdatum. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van

de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

U verklaarde *primo* dat er in uw district Amerikaanse en Franse troepen aanwezig waren, maar dat op een bepaald moment de Amerikanen het district verlaten hadden (CGVS p. 18). Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt nochtans dat het omgekeerde gebeurd was: de Fransen vertrokken en de Amerikanen bleven.

Gevraagd *secundo* naar aanslagen of aanvallen tegen buitenlandse troepen, kon u enkel verwijzen naar een aantal aanvallen tegen de Fransen "lang geleden", "toen [u] nog jong was" (CGVS p. 18), maar er zouden er meer recent geen hebben plaatsgevonden (CGVS p. 18, 19). Nochtans blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier dat in 2013 en 2014, één en twee jaar voor uw voorgehouden vertrek, er nog aanslagen tegen Amerikaanse troepen en aannemers in uw district plaatsvonden, waarbij meerdere doden vielen.

Gevraagd *tertio* of er in het nabijgelegen dorp Tatarkhel in de jaren voor uw vertrek zaken waren voorgevallen, kon u enkel verwijzen naar de dood van enkele burgers "lang voor [uw] vertrek", en de dood van een passant in het jaar voor uw vertrek (CVS p. 18). Nochtans blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier dat in de zomer van 2014 de taliban een wel drie dagen lange aanval op de checkpoints daar hebben uitgevoerd waarbij verschillende politieagenten omkwamen, iets waar u twee drie dorpen verder toch wel over zou horen naderhand, een stuk markanter dan de zaken die u zelf naar voren bracht.

Bevraagd *quarto* naar uw kennis over lokale ALP (Afghan Local Police)-leiders, gaf u aan dat u wel ene Asad Agha Sapi kende, een lokale ALP leider, maar dat u nog nooit gehoord had van Syed Agha (CGVS p. 9). Nochtans staat deze laatste ook te boek als een ALP leider in uw district, die in 2011 samen met zijn zoon omkwam toen hun voertuig opgeblazen werd. U verklaarde in dit kader ook geen weet te hebben van aanslagen tegen overheidsbeambten zoals de voorgenoemde Syed Agha (CGVS p. 21).

Gevraagd *quinto* hoe de taliban omgaan met scholen in het district, gaf u aan dat de taliban alle scholing verboden, en dat kinderen niet naar school kunnen gaan omdat ze niet mogen van de taliban (CGVS p. 20). Uit informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt evenwel dat de taliban in verschillende districten van Kapisa, waaronder Tagab, wel toezicht houden op het onderwijs maar het niet verbieden. Berichten over belemmeringen voor studenten focussen dan ook op de vrees voor onveiligheid en gevechten nabij de school, maar maken geen melding van de sluiting van scholen door de taliban.

Gevraagd *sexto* of er ooit bekende gijzelingen waren in uw district, verwees u enkel naar een aantal talibanleden die werden opgepakt (CGVS p. 20). Nochtans blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier dat er nochtans sinds 2009 twee Franse journalisten werden vastgehouden in Tagab door de talibanleider Mullah Shafaq, die pas na anderhalf jaar werden vrijgelaten. Deze Mullah Shafaq werd later ook gedood in uw district, iets waar u geen melding van maakte (CGVS p. 19).

Als deze bevindingen samen beschouwd worden met uw verklaringen in Duitsland, namelijk dat u onder meer in Kabul en Mazar-e-Sharif gewerkt zou hebben voor uw komst naar Europa, doet dit het vermoeden ontstaan dat u al enige tijd voor uw komst naar Europa uw streek van herkomst verlaten had.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het district Tagab van de provincie Kapisa in de jaren voor uw komst naar Europa niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Ten overvloede kan er evenwel ook nog gewezen worden op elementen die er op wijzen dat uw relaas op zichzelf genomen ook niet aannemelijk is. U verklaarde dat u in uw thuisstreek op een bepaald moment in een bakkerij ging werken, waar overheidspersoneel over de vloer kwam. Dit zou u in de problemen met de taliban hebben gebracht.

Wat ten eerste opvalt is dat u, als u initieel gevraagd werd om een overzicht van uw werkplaatsen in Afghanistan te geven, u enkel verwees naar uw werk op het land en in de boomgaarden van de familie (CGVS p. 7). Gevraagd of u enkel daar gewerkt had, antwoorde u bijkomend bevestigend (CGSV p. 7). Nochtans draaide uw relaas van problemen met de taliban rond uw werk in een bakkerij, wat het vreemd maakt dat u hier niet naar zou verwijzen gevraagd naar uw beroepsactiviteiten, waar u op gewezen werd (CGVS p. 9, 10). Uw uitleg als zou u gedacht hebben dat u enkel gevraagd werd naar uw werkplaatsen toen u nog jong was, vindt geen rechtvaardiging in de vraagstelling en lijkt maar een zwak excuus. Er werd bovendien *supra* al gewezen op uw afwijkende verklaringen over uw beroepsactiviteiten voor de Duitse instanties voor internationale bescherming. In dit kader kan ook aangestipt worden dat u tevens verklaarde dat u gedurende uw werk in de bakkerij daar ook woonde, minstens zes maanden lang. Nochtans had u hier niets van gezegd toen u gevraagd werd om

uw woonplaatsen te overlopen, expliciet met inbegrip van plaatsen waar u eventueel verbleef voor het werk (CGVS p. 4), waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 10).

Ten tweede valt het maar moeilijk te geloven dat u het doel van de taliban zou worden louter en alleen omdat u in een bakkerij werkte die ook verkocht aan de overheid. U was niet eens de eigenaar van de bakkerij, en toch zou men u quasi zonder waarschuwing vanaf het moment dat u terug in uw dorp verscheen hebben ontvoerd en meerdere dagen hebben vastgehouden, kennelijk met het doel om u later te vermoorden (CGVS p. 8, 9, 10). Uit informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt niet dat het leveren van goederen aan de Afghaanse overheid mensen tot doel van de taliban maakt. U werd hier ook op gewezen (CGVS p. 12).

Ten derde verklaarde u dat de taliban lieten weten aan uw vader dat u moest stoppen met uw werk in de bakkerij. U verklaart echter dat uw vader u dit pas liet weten toe u na zes maanden eens naar huis kwam voor een aantal dagen (CGVS p. 8, 9). Het valt maar moeilijk te geloven dat uw vader zou wachten om dit aan u mee te delen tot u terug naar huis kwam, in gebied onder talibancontrole, in plaats van u te komen waarschuwen op uw werk. Hier op gewezen, houdt u voor dat u net naar huis kwam omdat uw vader u gevraagd had naar huis te komen, zodat hij u hierover kon inlichten (CGVS p. 11). Zo kwam het nochtans niet naar voren in uw vrij relaas, waar u slechts verklaarde dat u "op een dag" naar huis ging en uw vader u bijna terloops over thee liet weten hoe het zat (CGVS p. 9). Mocht u werkelijk door de taliban bedreigd geweest zijn is het maar weinig waarschijnlijk dat uw vader hier zo nonchalant over geweest zou zijn.

Ten vierde valt het op dat uw ontvoering door de taliban een wel erg banaal einde gekend zou hebben. U verklaarde namelijk dat u eenvoudigweg vroeg om naar het toilet te gaan, en dan via een stal kon wegllopen (CGVS p. 9). Nochtans zou men voordien wel vijf man op u hebben afgestuurd om u te ontvoeren en u daarna dagenlang hebben vastgehouden. Dat u op zo'n eenvoudige wijze aan de taliban kon ontsnappen valt daarom maar moeilijk te geloven.

Dit sluit aan bij de vaststelling ten vijfde dat u volgens uw verklaringen quasi onmiddellijk na uw ontsnapping al het land verliet; u zocht een kennis op, belde uw vader, bleef enkel uren bij een andere kennis, en werd daarna opgehaald door een auto waarvan de chauffeur al een ticket voor u klaar had voor een bus die u naar de grens van het land bracht (CGVS p. 9). Uw land van herkomst permanent verlaten is nochtans geen eenvoudige opgave, en er kan verwacht worden dat deze beslissing, alsook het voorbereiden van deze reis niet op één-twee-drie genomen kan worden. Dat u niettemin verklaart dat u al op dezelfde dag van uw ontsnapping uit de handen van de taliban naar de grens van het land gereisd zou zijn, is daarom maar weinig geloofwaardig.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Tagab. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_security\\_situation\\_2019.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf)), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden

toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html> of <https://www.refworld.org>; en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 17 januari 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Tagab heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire

*beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.*

*Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.*

#### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten

enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt voorts vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij zaken probeerde achter te houden dan wel leugens vertelde over de door haar gevoerde namen, haar leeftijd, de datum van haar vertrek uit het land, en de procedure internationale bescherming die zij doorlopen heeft in Duitsland en dat er tevens sterke aanwijzingen zijn dat verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan al enige tijd buiten haar streek van voorgehouden herkomst, met name het dorp Adizahi, district Tagab, provincie Kapisa, woonde. Wat betreft het door haar voorgehouden asielrelaas, wordt gemotiveerd dat aangezien verzoekende partij haar beweerde verblijf in het district Tagab van de provincie Kapisa in de jaren voor haar komst naar Europa niet aannemelijk maakt, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die zij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vlucht uit Afghanistan en dat dit bovendien bevestigd wordt door haar inconsistente en onaannemelijk verklaringen inzake de door haar beweerde problemen met de taliban. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen dan wel te ontkrachten.

Daar waar verzoekende partij stelt dat zij in Duitsland inderdaad de waarheid niet heeft verteld op aanraden van landgenoten en uit vrees teruggestuurd te worden naar Afghanistan, doch dat zij in België volledig open kaart heeft gespeeld, waardoor het niet eerlijk is om haar verklaringen in Duitsland te vergelijken met haar verklaringen in België, onderstreept de Raad evenwel dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De vaststelling dat haar relaas voor de Belgische asielinstanties danig verschilt van hetgeen zij in Duitsland ten berde bracht, ondermijnt dan ook wel degelijk haar algemene geloofwaardigheid. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud volhield dat zij in Duitsland hetzelfde relaas naar voren had gebracht als in België (administratief dossier, stuk 4, map CGVS, notities CGVS, p. 17). Zij het ten slotte nog benadrukt dat in de bestreden beslissing tevens uitgebreid wordt vastgesteld dat verzoekende partij ook in België een geheel gelogen asielrelaas naar voren heeft gebracht, gelet op vastgestelde inconsistenties en onaannemelijkheden in haar verklaringen voor de Belgische asielinstanties. Dat zij in België volledig open kaart heeft gespeeld, kan, gelet op deze vaststellingen in de bestreden beslissing die verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* weerlegt, dan ook allerminst worden bijgetreden.

Daar waar verzoekende partij inzake de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet of slecht op de hoogte was over een aantal markante gebeurtenissen in haar voorgehouden streek van herkomst tijdens de jaren voor haar voorgehouden vertrekdatum oppert dat geen rekening gehouden wordt met het feit dat deze zaken reeds van meer dan vijf jaar geleden dateren en vervolgens citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud stellende dat hieruit blijkt dat zij wel degelijk veel informatie kon geven over haar regio van herkomst, is de Raad evenwel van oordeel dat het ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden moment van vertrek uit haar regio van herkomst dat zij niet of slecht op de hoogte blijkt te zijn over een aantal markante gebeurtenissen die er plaatsgrepen in de jaren voor haar voorgehouden vertrekdatum. Dat deze gebeurtenissen dateren van meer dan vijf jaar geleden, kan geenszins volstaan om te verklaren dat verzoekende partij niet op de hoogte is van deze markante gebeurtenissen die plaatsvonden tijdens de laatste jaren van haar verblijf in haar regio, temeer nu zij dan weer wel incidenten aanhaalt van toen zij nog jong was en dus van veel langer geleden.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekende partij voor het overige blijft steken in het louter volharden in haar verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder de motieven van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.2.5. Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partij dat zij in Europa verwesterd is en in Afghanistan gevaar loopt op vervolging, stelt de Raad vast dat in het desbetreffend door verzoekende partij aangehaalde rapport, met name het rapport "*Forced back to danger. Asylum-seekers returned*



*from Europe to Afghanistan.*” van *Amnesty International* d.d. oktober 2017 (bijlage 3 van het verzoekschrift) inderdaad gewag wordt gemaakt van het potentiële risicoprofiel van personen die als ‘verwesterd’ worden beschouwd. Doch dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden door de Afghaanse autoriteiten, de bevolking, haar familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat zij dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat zij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. De Raad onderstreept dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij haar beweerde (recent) verblijf in het dorp Adizahi in het district Tagab, provincie Kapisa (Afghanistan) niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die zij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van verzoekende partij noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij in dezen niet ter discussie staat. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst evenwel niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekende partij maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over haar verblijfplaatsen in Afghanistan voor haar komst naar België. De loutere verwijzing van verzoekende partij naar rapporten inzake de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan volstaat dan ook allerminst. Het komt de Raad voorts niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekende partij voor haar komst naar België, noch over het element of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door verzoekende partij neergelegde document en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 17 januari 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij haar recente afkomst uit het dorp Adizahi in het district Tagab, provincie Kapisa (Afghanistan) niet aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT